

DM.ZAPT

Cheesy maar beklijvend eerbetoon aan zoveel meer dan de Londense rap

Sasha Van der Speeten zet de blik op oneindig. Vandaag: *Champion*.

© BBC

Perfect is de BBC-reeks *Champion* hoegenaamd niet. De dramatische ontwikkelingen ruiken soms te fel naar soap. De romantiek is cheesy. De clichématige dynamiek en voorspelbare catharsis zijn bij momenten tenenkrullend hollywoodiaans. Bovendien last het scenario hier en daar kunstgrepen in die een geloofwaardige karakterontwikkeling in de weg staan. Dat deze serie, die zich afspeelt in de Londense hiphop-industrie, personages huisvest die in een handomdraai een geloofwaardige raptrack of r&b-song in elkaar kunnen flansen, tot daar aan toe. Maar dat die hoofdrolspelers middels zo'n ter plekke verzonnen, perfect gerapt of gezongen liedje in een handomdraai de meest heikele obstakels uit hun leven overwinnen? Loop nou toch heen!

We dachten trouwens dat alleen rapsterren zoals Jay Z in een oogwenk kant-en-klare *rhymes* kunnen verzinnen. Kom ons dus niet vertellen dat de doorsnee Londense MC tot een gelijkaardige krachttoer in staat is tussen twee huishoudelijke ruzies, een identiteitscrisis en een arrestatiebevel in. 't Is een malle vondst in deze ruwe, grootstedelijke sprookjeswereld.

Als *Champion* boven het maai-veld uitkomt, dankt de reeks dat niet alleen aan de uitstekende rapnummers, maar ook aan zijn uitstekende acteurs. De charismatische Malcolm Kamulete - bekend van het geweldige *Top Boy* - kruipt in de huid van Bosco Champion, een grime-rapper die na een kort verblijf in de gevangenis zijn muziek-carrière nieuw leven probeert in te blazen. Déja J Bowens speelt met zwier zijn zus Vita, die opmerkelijk genoeg Bosco's rapteksten voor hem schrijft maar ook zelf droomt van een solo-carrière. Boven het bochtige pad richting roem hangen genoeg zwaarden van Damocles. Een

argwanende moeder wier mislukte muziekcarrière nog vers in het geheugen ligt, bijvoorbeeld. Een gefrustreerde sjacheraar van een vader - een grandioze Ray Fearon, sappig Jamaicaans patois inclusief - die zijn kinderen als geldmachines beschouwt. Voeg daar inhalijs managers bij, achterbakse muzikale rivalen en een spierwitte muzikindustrie die artiesten van kleur probeert uit te persen.

JAMAICA

De grote charme van *Champion* ligt bij zijn liefdevolle uitbeelding van de Londense *Windrush*-generatie, zijn kinderen en kleinkinderen. Niet alleen belichten de scenario's de worsteling van jonge en minder jonge Afro-Britten, ze zetten ook de schoonheid van de Caraïbische cultuur in de verf: de hechte familiebanden, de trots op de eigen afkomst, de diepe liefde voor cultuuruitingen zoals culinaire specialiteiten of reggae. Op dat vlak is de aflevering waarin een deel van de familie Jamaica bezoekt voor de begrafenis van Vita's grootvader een hoogvlieger.

Champion komt dan ook uit de koker van de Britse schrijfster Candice Carty-Williams, die al in haar bejubelde roman *Queenie* een heleboel uit racisme en kolonialisme voortgevloeide stereotypen counterde. Het is een cultuur die in mainstreamfiction lang onderbelicht bleef maar die de voorbije jaren alsmaar meer terrein wint, onder andere dankzij wegbereiders zoals Steve McQueen's briljante *Small Axe*-antologie en jonge auteurs zoals Caleb Azuma Nelson, wier wrang-romantische kijk op de zwarte diaspora in Engeland fris en hoogdringend aanvoelt. *Champion* is lang niet zo geïnspireerd maar heeft wel het potentieel om buiten de eigen parochie zieltjes te winnen.

Te zien op Netflix

VRT-econoom **Chris Sugira** wil jongeren leren omgaan met geld

'Niemand is zonder fouten op de beurs, ook de influencers niet'

Voor de VRT geeft hij jongeren advies over geld, bij de bank onderzoekt hij investeringsfondsen en op de dansvloer is hij dj Masai. Tijd dat ook u kennismakt met Chris Sugira.

JASPER VAN LOY

Een kameraad die je kan aanspreken als je financieel advies nodig hebt. Zo omschrijft Chris Sugira (31) zijn rol in het team rond Xavier Taveirne en zijn consumentenprogramma *WinWin* op Radio 2. Naast onder anderen komiek-econoom Kamal Kharmach en beurskenner Michael Van Droogenbroek is Sugira nog de nobele onbekende van de ploeg, ook al loopt hij al even in de VRT-gebouwen rond.

Na een gesprek met de VRT in 2017 zag de economieredactie van VRT NWS wel iets in Sugira. "Een jonge Afrikaan met een economische achtergrond, dat vonden ze interessant", vertelt hij. "Na anderhalf jaar ben ik bij BNP Paribas Fortis gaan werken. Nog eens een jaar later belde de VRT met de vraag of ik voor het Instagram-account @nws.nws.nws economische onderwerpen wilde uitleggen op maat van jongeren. Dat doe ik nog steeds, ook voor *Generation M* op MNM."

Sugira blijft dat niet alleen combineren met de bank - vandaag werkt hij als analist bij Belfius Asset Management -, hij is ook al meer dan tien jaar dj. Onder de naam Masai combineert hij in zijn zondagse show op MNM Afrikaanse genres als

amapiano met dancehall, hiphop en een snuif commerciële pop. Daarnaast is hij bezieler van het talentenagentschap Smeltkroes en organisator van feestconcept Vunzige Deuntjes. "Ik sta vaak om zes uur op en doe eerst wat werk voor de VRT en mijn andere projecten. Tegen negen uur kan ik dan aan mijn dagtaak bij de bank beginnen. Op zondag bereid ik mijn werkweek voor."

SIMPELE OPLOSSINGEN

En nu is er dus *WinWin*, waar Sugira met name de jongeren moet bereiken. "Van twintigers krijg ik vooral de vraag hoe ze een huis moeten kopen. Tieners willen weten hoe ze geld moeten verdienen. Hoe ze hun tweedehandskleren kunnen verkopen, maar ook of het echt waar is dat je snel miljonair kan worden door te *daytrade* of bepaalde aandelen te kopen, zoals sommige influencers op YouTube of TikTok vertellen. Vooral in Nederland en de Verenigde Staten beloven *finfluencers* je de hemel, soms met feiten die niet kloppen. Ik vergelijk het met extreme politieke partijen, omdat ze ook simpele oplossingen voorstellen voor iets heel in-

Bwana, Yesnomaybe en Ise uitgeroepen tot winnaars van De Nieuwe Lichting

Bij de start van de Week van de Belgische muziek maakte Studio Brussel de drie laureaten van zijn jaarlijkse talentenwedstrijd bekend, live vanuit de Beursschouwburg in Brussel. Bwana, Yesnomaybe en Ise mogen zich De Nieuwe Lichting 2024 noemen.

Bwana is de one-womanband van de Oostendse gitaarjunk Friedel Dufait (19), Yesnomaybe is een Gentse grunge/punkband en Ise het project van singer-songwriter Ise Smeets (17). Zij werden door de luisteraars van Studio Brussel en een professionele jury met Coely, Thibault Christiaensen (van Equal Idiots), Jeroen De Pes-

Yesnomaybe: grungepunk uit Gent. Afgelopen weekend trad de band nog op in de lokale Burger King.

© LUKA VAN DESSEL

semier (van The Subs) en muziekjournalist Jozefien Wouters gekozen uit negen finalisten. De zes andere kandidaat-winnaars waren Ashley Morgan, Dammit, Elis Floreen, Piffy, Reinel Bakole en Ricky Bekstok. In totaal schreven meer dan duizend bands en artiesten zich in voor de twaalfde jaargang van De Nieuwe Lichting, het hoogste aantal dat Studio Brussel ooit mocht verwelkomen.

De drie laureaten treden in de voetsporen van onder meer Tamino, Equal Idiots, Soldier's Heart, Brihang, Portland en Mayorga. Ze winnen airplay op Studio Brussel en professionele ondersteuning. (MI)

Sugira vluchtte uit zijn geboorteland Rwanda toen hij twee was. ‘We hadden echt niet veel. Stapsgewijs zijn we opgeklommen.’

© THOMAS SWEERTVAEGHER

‘Als tiener kreeg ik meer aandacht voor de verschillen in rijkdom en sociale klasse. Waarom reed de ene in een Toyota en de andere in een Lexus?’

meer aandacht voor de verschillen in rijkdom en sociale klasse. Waarom reed de ene in een Toyota en de andere in een Lexus? Die vraag fascineerde me.” Met enkele vrienden in zijn voormalige thuisbasis Dendermonde richtte Sugira de vzw Blue Action op, die jongeren wil helpen om vooruit te komen in het leven. “Iedereen is welkom, maar we richten ons vooral op jongeren met een migratieachtergrond. Die zullen minder snel naar bijvoorbeeld VOKA stappen dan witte mensen”, legt hij uit. “We nodigen sprekers uit met een migratieachtergrond uit de IT of het bankwezen, om aan ons doelpubliek te laten zien dat ze dat ook kunnen. Zwarte mensen komen vaak in de media als ze goed kunnen voetballen, uitblinken op het podium of iets over het kolonialisme te vertellen hebben, en dat is prima, maar als je daarmee opgroeit, word je dat soms beu. Ik wil zwarte mensen aanmoedigen om alles te worden wat ze willen.”

NACHTLEVEN

Hij wil zichzelf geen vertegenwoordiger van zijn gemeenschap noemen, maar beseft dat hij een impact kan hebben. “Als deskundige in de media moet ik de feiten checken, maar ik doe dat nog eens drie keer extra. Ik wil niet horen dat ‘die zwette’ leugens vertelt.” Sugira wil *empoweren*, als econoom en als dj. Negen jaar geleden richtte hij Masai and The Roots op, een live-act met Afrikaanse drums. Optreden doet hij geregeld in een dashiki, een traditioneel Afrikaans hemd. “Als mijn familie uit Rwanda in België op bezoek komt, nemen ze er telkens eentje mee. Ik film het telkens ik er een draag tijdens een optreden en laat het hen weten, dat vinden ze fantastisch.” Nog een jaar en dan hangt hij de hoofdtelefoon aan de haak: “Twaalf jaar in het nachtleven is lang genoeg. Ik weet niet wat de toekomst brengt in de media, maar als alles goed gaat, wil ik later mijn eigen *private equity*-bedrijf beginnen om in jonge Afrikaanse ondernemers te investeren. Iedereen verdient de kansen die ik ooit gekregen heb.”

WinWin, elke weekdag om 9 uur op Radio 2.

gewikkelds. Niemand is zonder fouten op de beurs en verslaat altijd de markt, ook de influencers niet. In België valt het nog mee, hoogstens mag er wat meer nuance zijn.” Door de combinatie met zijn werk als analist moet hij soms voorzichtig zijn: “Toen ik aan de luisteraars van MNM uitleg gaf over de staatsbons, moest ik die als bankier zo onafhankelijk mogelijk brengen. Iedereen weet dat de banken daar niet blij mee waren.” Het levert hem wel boeiende werkdagen op: “Na dit gesprek heb ik een meeting met enkele grote strategisten en fondsenbeheerders. Mijn pak hangt thuis klaar.” Het staat in schril contrast met Sugira’s jeugd. Hij vluchtte uit zijn geboorteland Rwanda toen hij twee was, in de nasleep van de burgeroorlog die het land verscheurde. Samen met zijn ouders, twee zussen en tante leefde hij even in tentenkampen in Oost-Congo. “We hadden echt niet veel. We gingen in Brussel wonen, met zes man in een bouwvallig appartement dat zo groot was als het vergaderlokaal waar we nu zitten. Stapsgewijs zijn we opgeklommen. Als tiener kreeg ik

Ballet van Vlaanderen start zakelijk, maar eindigt overrompelend

★★★★★
Petroesjka en Die sieben Todsünden
Opera Ballet Vlaanderen

Wie zich aan Stravinsky’s ballet *Petroesjka* waagt, moet van goeden huize zijn. En een koppeling met *Die sieben Todsünden* van Kurt Weill kan schuren. Maar net dat maakt de voorstelling van Ballet Vlaanderen zo bezienswaardig.

STEPHAN MOENS

Petroesjka is een geliefd ballet sinds Nijinski het danste in de choreografie

van Michel Fokine, mede door de absurdfolkloristische sfeer. Niets daarvan bij choreografe Ella Rothschild. Er is geen *Petroesjka* (een soort Jan Klaassen of Poesjenel), geen kermis, geen feest. De wereld is desolaat, het volk is een wriemelende massa, *Petroesjka* is... een ezel, het symbool van de onschuld, maar ook het wezen dat de zielen begeleidt naar het hiernamaals. Die ezel - een wonderlijke, poëtische pop van Jan Maillard - brengt pril leven en hoop... ja waarop? Op een beter leven in een andere wereld? Maar die hoop vervliegt en wat blijft is een feest van de dood. En van de dans uiteraard, in een vloeiende, vaak traag golvende

Huisdirigent Alejo Pérez laat alle denkbare kleuren en emoties op ons los

stijl, die van de dansers een grote beheersing en complementariteit vergt. Flits naar een heel andere, schijnbaar echtere maar in wezen even imaginaire wereld. *Die sieben Todsünden* speelt in de karikatuur van Amerika als puur op bezit en status beluste maatschappij die haar gierigheid verbergt achter de gretigheid van Las Vegas. Waar Rothschild *Petroesjka* vervreemd-

de tot naar de abstractie neigend symbolisme, zet Jeroen Verbruggen in op uitvergroting en contrast. De twee Anna’s lijken echt, maar het hebbelijke, moraliserende koortje van haar familie is in hun groteske kostuums dusdanig opgeblazen dat je eerst lacht en hen daarna stilletjes beklaagt. Van het corps de ballet dat tussen hen dynamisch evolueert, vraag je je eerst af of het niet overbodig is. Maar al gauw zie je dat het precies de zinloze werveling van een op snel gewin gericht samenleving suggereert. Zonder hen zou Anna niet meegetrokken worden in haar zondige tocht. En wat die Anna-met-gespleten-persoonlijkheid betreft:

zij wordt met een enorme naturel en engagement tot leven gebracht door de (uitmuntend dansende) zangeres Sara Jo Benoot en danseres Lara Fransen. Zij zijn de revelatie van de avond. Wat de avond nog meer opwaardert is de aanwezigheid van het orkest van Opera Ballet Vlaanderen onder huisdirigent Alejo Pérez. In *Petroesjka* hanteert Pérez de zakelijke, ietwat ruwe speelstijl die ook Stravinsky zelf promootte. In *Die sieben Todsünden* laat hij alle denkbare kleuren en emoties op ons los. Een overrompelende ervaring.

Nog voorstellingen in de Stadsschouwburg in Antwerpen tot 4 februari.